



**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Gfv.V.30.283/2021/7.

A tanács tagjai:

Dr. Bartal Géza a tanács elnöke

Dr. Magosi Szilvia előadó bíró

Dr. Puskás Péter bíró

A felperes:

felperes1

A felperes képviselője:

ügyvédi iroda (cím1; ügyintéző: dr. Pál Balázs ügyvéd)

Az alperes:

alperes1

Az alperes képviselője:

Dr. Mazács Ferenc ügyvéd (cím2)

A per tárgya:

Kártérítés megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

Felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 10.Gf.40.402/2020/6.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Budapest Környéki Törvényszék 2.G.40.647/2016/55.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi, a másodfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítja.

A felperes felülvizsgálati eljárási költségét 1.376.000 (egymillió-háromszázhetvenhatezer) forintban, míg az alperesét 652.000 (hatszázötvenkétezer) forintban állapítja meg.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2013. június 5-én megkötött fuvarszerződésben város (Svájc) – város1 (Szlovákia) viszonylatában 33 paletta nyers kávé fuvarozásával bízta meg az alperest. A fuvarmegbízás szerint a rakodás dátuma 2013. június 6., a lerakodás dátuma 2013. június 7. volt. A felperes meghatározta továbbá, hogy a kilépő vám: JCL Grenzstrasse 24., CH-9430 St. Margethen. Kiemelte: „Fontos!!! CH-AT határátlépésénél az EUR-1-et feltétlenül le kell pecsételtetni a svájci kilépő vám által. Többször előfordult, hogy a gépkocsivezetők úgy kapták vissza a vámról az okmányokat, hogy az EUR-1 nem volt pecsételve. Ez nem történhet meg, gépkocsivezető nem jöhet el a vámról EUR-1 pecsét nélkül, ezt ellenőriznie kell, ellenkező esetben 30.000 EUR értékű vámot kell a vevőnek megfizetnie, melynek költségeit tovább terheljük.”.

[2] A felek a Magyar Általános Szállítványozási Feltételek aktuális verzióját és az 1971. évi 3. számú törvényerejű rendelettel kihirdetett, a „Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről” szóló, Genfben, 1957. évi május hó 19. napján kelt Egyezményt (CMR) rendelték alkalmazni a szerződésükre.

[3] Az alperes a fuvarszöveggel nem a svájci-osztrák, hanem a svájci-német határnál lépett át 2013. június 6-án.

[4] A felperes 2014. július 15-én – több „felelősségben tartó reklamáció” után – tájékoztatta az alperest, hogy az illetékes vámhivatal elutasította a jövedéki adó visszatérítési kérelmet, így az alperes hibás teljesítéséből 26.017 euró összegű kár merült fel, az ezzel kapcsolatos kárszámlát megküldi és kéri, hogy az alperes intézkedjen a kárrendezés megkezdéséről.

[5] Az alperes 2014. július 18-án a felperesnek címezve akként nyilatkozott, hogy visszaküldi a 26.017,2 euró kárra kiállított 2014. július 15-i felperesi számlát, mivel a kárt nem ismeri el, a kiszámlázott kárt nem okozta.

[6] A felperes az alperes részére 2014. augusztus 1-én kiállította a saját kárszámláját 26.017 euró összegről, 2014. augusztus 31-i fizetési határidővel. Az alperes a számlát nem egyenlítette ki.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[7] A felperes az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 318. § (1) bekezdésére, 339. § (1) bekezdésére, 488. §-ára, 493. § (2) bekezdésére, a CMR 1. cikkére, 12. cikk 1., 7. pontjára és 32. cikkére alapított keresetében a fuvarszerződésben előírt határátlépésre vonatkozó megbízói utasítás szándékos megszegésével okozott kár megtérítésére, 26.017 euró és járuléka megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta: az volt az utasítása, hogy a svájci-osztrák határon történjen az unió területére a belépés. Annak következtében, hogy az alperes ezt a rendelkezést megszegte, kár érte.

[8] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Az első- és másodfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletével helyt adott a keresetnek. Az indokolásában foglaltak szerint alaptalannak ítélte az alperes elévülési kifogását. Kifejtette, hogy a kár 2013. június 6-án következett be, a jogellenes magatartás a határ átlépésére vonatkozó utasítás megszegése, amelynek következményeként került sor Németországban kávéadó kiadására. Az adott határátkelőhelyen Ausztria felé történő kilépésre vonatkozó utasítás megszegésére csak szándékosan vagy súlyos gondatlansággal kerülhetett sor, ezért az elévülési idő a CMR 32.

cikk 1. pontja szerint három év. A CMR 32. cikk 1.c. pontja alapján az elévülési idő kezdete a fuvarozási szerződés megkötését követő három havi időtartam eltelte. Az ettől számított három év az európai fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem előterjesztéséig, 2016. január 19-ig nem telt el, ezért a felperes követelése nem évült el. Az elsőfokú bíróság egyebekben úgy ítélte, hogy a felperes bizonyította a kártérítés jogszabályi feltételei teljesülését.

[10] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és a felperes keresetét elutasította.

[11] A jogerős ítélet indokolásában kifejtette, hogy az alperest szándékosság vagy azzal egyenértékű súlyos gondatlanság bizonyítottan nem terheli, így a felperes kártérítési követelésének érvényesítésére a CMR 32. cikk 1. pontja szerint az egyéves elévülési idő az irányadó, amely 2013. szeptember 6. napjával vette kezdetét.

[12] Érvelése értelmében a belföldi és nemzetközi áru fuvarozás viszonylatában egyaránt érvényesülnie kell a szerződő felek közötti méltányos kockázatelosztás elvének, amelynek megfelelően főszabályként a fuvarozó az általa okozott kár teljes megtérítésére nem köteles, a felelőssége korlátozott. Ennek az áttörését eredményezi a fuvarozó szándékos vagy azzal egyenértékű súlyos gondatlan magatartása.

[13] A másodfokú bíróság úgy ítélte, hogy a fuvarmegbízási szerződés megjegyzés rovatában szereplő utasítás mellőzése az EUR-1 okmány lepecsételéséhez fűződő megrendelői érdek és az annak körébeni mulasztás konkrét következményének a kihangsúlyozása mellett tévedésre, az utasítások elvárható gondosságot nélkülöző felületes áttekintésére is visszavezethető. Önmagában a fuvarmegbízásban foglaltak és a gépjárművezető magatartásának egybevetése alapján az eltérő határátlépés nem feltétlenül szándékos vagy súlyosan gondatlan szerződésszegés eredménye.

[14] A jogerős ítélet értelmében a jelen ügyben többlételemű állami elem, hogy a sérelmezett szerződésszegés a szokásos kárvetkezményeket lényegesen meghaladó, az alperes által előre fel nem ismerhető kockázattal járt. A felperesnek a CMR 11. cikk 1. pontja szerinti felvilágosítás adási kötelezettségéből adódóan elő kellett volna írnia a Németország felé történő kilépés tilalmát. Alappal nem volt ugyanis feltételezhető, hogy az alperes ismeri a kávé rakomány németországi adóztatását. Az EUR-1 okmánnyal kapcsolatos ügyintézés pedig önmagában nem határozta meg az útirányt, nem zárta ki a nem Ausztria felé történő határátlépés lehetőségét. A szerződésszegést eredményező gépjárművezetői tévedés nem minősül szándékos vagy azzal egyenértékű súlyos gondatlan magatartásnak.

[15] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes felszólításai közül a 2014. július 15-i keltezésű levél tekinthető felszólamlásnak. Az alperes a felszólamlás átvételét nem tette vitássá, ugyanakkor annak visszautasítására, a kárszámla visszaküldésére hivatkozott. Bizonyítékul a 2014. július 18-án kelt levelét és ajánlott küldeményként történt feladását igazoló postakönyve vonatkozó oldalát csatolta, állítva, hogy hozzá a postai küldemény nem érkezett vissza. A levél átvételét a felperes vitatta.

[16] A másodfokú bíróság rámutatott arra, hogy az időmúlás kizárta a kézbesítéssel kapcsolatos tudakozódás eredményességét. A kézbesítés megtörténte postai igazolás nem állt rendelkezésre, ugyanakkor annak az ellenkezője sem volt alátámasztott. A bizonyítás a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (5) bekezdésében foglaltakból következően alakszerűséghez nem kötött, így nem volt akadálya annak, hogy az igazolt postai feladás ténye a per egyéb adataival együttesen kerüljön értékelésre. A másodfokú bíróság a pernek azt az adatát értékelte, amely szerint a felperes nem csatolt a kérdéses időpontban részére feladott más tartalmú alperesi küldeményt, és a 2014. augusztusi alperesi levél – amelyben az alperes a 2014. augusztus 1-én kiállított kárszámla

követelés tekintetében nem elutasítóan nyilatkozott – nem állt ellentétben a 2014. július 18-i levélben foglaltakkal, a levelek ugyanis nem ugyanarra a számlára vonatkoztak. Ellentmondásnak az minősülne, ha az utóbbi levél a korábbtól eltérően elismerő nyilatkozatot tartalmazott volna.

[17] A másodfokú bíróság döntése értelmében a kárigényt visszautasító levél 2014. július 18-i igazolt postai feladása a per egyéb adataival együtt értékelve arra enged következtetni, hogy a kézbesítés – a külföldön történő feladás miatti kézbesítés általában szokásos időtartama, 9 munkanap elteltével – 2014. július 31-én megtörténtnek tekinthető, legkésőbb ebben az időpontban az elévülés nyugvása megszűnt. Az elévülés nyugvásának megszűnésekor az egyéves határidőből kevesebb mint három hónap volt hátra, ezért a felperesnek a Ptk. 326. § (2) bekezdése szerint a nyugvás megszűnésétől számított három hónapon belül volt még lehetősége az igény bíróság előtti érvényesítésére, amely határidő eredménytelenül telt el. A CMR 32. cikkének 4. pontja – összhangban a Ptk. 325. § (1) bekezdésében foglaltakkal – kizárja az elévült igény érvényesítését, ezért a követelés érdemi elbírálása nélkül a kereset elutasításának volt helye.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[18] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú ítéletet helybenhagyó határozat hozatalát, másodlagosan a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[19] Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a CMR 32. cikk 1. és 2. pontját, 12. és 14. cikkét, valamint a Pp. 3. § (3) és (5) bekezdését, 164. § (1) bekezdését, 206. § (1) bekezdését, 221. § (1) bekezdését.

[20] A felperes arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság tévesen értelmezte az elévülési idő kapcsán a CMR felelősségi alakzatait (szándékosság és súlyos gondatlanság), és okszerűtlen következtetést vont le arra vonatkozóan, hogy az alperes mulasztása csupán tévedésre, az utasítások elvárható gondosságot nélkülöző, felületes áttekintésére volt visszavezethető. A CMR 32. cikk 1. pontja a szándékosságot és a súlyos gondatlanságot nem szűkíti le a károkozás következményeinek előreláthatóságával kapcsolatos kérdéskörre. A szándékosságnak és a súlyos gondatlanságnak a fuvarozónak a szerződés teljesítésével kapcsolatos tevékenységével, mulasztásával, azaz a magatartásával összefüggésben van jelentősége. Ez tűnik ki a BH1997. 40. számon közzétett határozatból is.

[21] A felperes szerint megalapozatlan és iratellenes a másodfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a kilépő vámra vonatkozó utasítás nem volt egyértelmű a fuvarmegbízás alapján. Önmagában az a körülmény, hogy a kilépő vámra vonatkozó utasítás nem csupa nagybetűvel íródott, nem jelenti, hogy a fuvarfeladat teljesítése során ne lenne jelentősége. A másodfokú bíróságnak értékelnie kellett volna továbbá, hogy az alperes nagy tapasztalatokkal rendelkező fuvarozónak minősül, akinek tisztában kell lennie azzal, hogy követnie kell a rendelkezésre jogosult utasításait, és ha az nem egyértelmű vagy értelmezhetetlen, megfelelő utasítást kell kérnie. Az utasítás figyelmen kívül hagyása olyan magatartás, amely nem az utasítás felületes áttekintésével, hanem a fuvarozói kötelezettségek figyelmen kívül hagyásával áll összefüggésben. Nem annak volt ezért az ügyben jelentősége, hogy az alperes tudata átfogta-e, milyen és mekkora kárt eredményezhet, ha nem a fuvarmegbízásban szereplő módon teljesít, hanem annak, hogy a kötelezettségei figyelmen kívül hagyása lényegi mulasztás. Mindezekre tekintettel hároméves elévülési időn belül érvényesíthető a követelése, így az 2016. január 19-én még nem évült el.

[22] A felülvizsgálati kérelem értelmében a másodfokú bíróság a felszólamlás jogintézményével kapcsolatos CMR szabályokat is tévesen értelmezte. A szünetelő elévülés további folyásának jogszabályi feltétele, hogy igazolni kell az írásbeli elutasító levél átvételét,

és vissza kell küldeni a felszólamláshoz csatolt okmányokat. A másodfokú bíróság ezzel ellentétben a kézbesítéssel összefüggésben egy általa alkotott „vélelmet” alkalmazott, és nem volt figyelemmel az alperest terhelő bizonyítási kötelezettség elmulasztására. Arra a megállapításra kellett volna jutnia, hogy az alperes nem tudta bizonyítani az elutasítás felperes általi átvételét, így az egyéves elévülési idő a felszólamlás alperessel történt közlése óta szünetel. Megalapozatlanul ítélte a felszólamlás postára adásának tényét az elévülés szünetelését befolyásoló körülménynek. A bizonyítandó tény az átvétel volt, amely a bizonyítási eljárás alakszerűséghez nem kötött jellemzőjére alapítottnak nem lett volna figyelmen kívül hagyható. A jogerős ítéletről nem tűnik ki, hogy a per mely egyéb adatai voltak alkalmasak a postai feladóvevénnel való együttes értékelés alapján a felszólamlás elutasítása közlésének igazolására. A felelősségben tartó levelek, fizetési felszólítások, e-mailes tudakozódások láncolatából logikusan nem következik, hogy sor került az alperesi elutasítás közlésére, hiszen a felperes folyamatosan azzal fordult az alpereshez, hogy nem kapott választ a megkeresésére. A másodfokú bíróság a CMR 32. cikk 2. pontja első, második, harmadik mondatának, a Pp. 206. § (1) bekezdésének, 3. § (5) bekezdésének megsértésével állapította meg, hogy bizonyított az írásbeli felszólamlás elutasításának átvétele.

[23] A felperes arra is rámutatott, hogy a másodfokú bíróság a szünetelő elévülési idő további folyását anélkül állapította meg, hogy a felszólamlás mellékleteinek visszaküldésére vonatkozó bármilyen bizonyíték, alperesi tényelőadás rendelkezésre állt volna. A jogerős ítélet ezért sérti a CMR 32. cikk 2. pontját.

[24] A felperes szerint a jogerős ítélet a Pp. 164. § (1) bekezdését és a CMR 32. cikk 2. pont második mondatát is sérti, mert az elutasító levél felperes általi átvételének tényét az alperes tartozott bizonyítani. Erre vonatkozó bizonyíték hiányában nem kellett ellenbizonyítást felajánlani a tekintetben, hogy más tartalmú alperesi küldemény érkezett. Ha lett is volna ilyen feladat, úgy arra a másodfokú bíróságnak a Pp. 3. § (3) bekezdése értelmében fel kellett volna hívni a figyelmet. Nem szerzett azonban tudomást arról, hogy az elsőfokú eljárásban rögzített bizonyítási teher átfordult az ő oldalára, így el volt zárva az elől, hogy ellenbizonyítással éljen.

[25] A felperes sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság egy jogszabályi alapot nélkülöző vélelmet alkalmazott amikor kimondta, hogy a felszólamlást elutasító levél 2014. július 18-i postára adására tekintettel a kézbesítés a külföldre történő kézbesítés általában szokásos időtartamának, 9 munkanapnak elteltével megtörténtnek tekinthető. Ennek a megállapításnak nincs se jogszabályi, se gyakorlati alapja. A CMR 32. cikk 2. pontja értelmében a szünetelés megszűnésének napját az alperes bizonyítani volt köteles, amely bizonyítás egyedül elfogadható eszköze az, ha bizonyítja, hogy a felszólamlást elutasító levelét a visszaküldött mellékletekkel együtt a felperes ténylegesen átvette, és ezzel együtt az átvétel napja is igazolt.

[26] A felperes kifejtette, ha az ügyben eljáró bíróság jogát a CMR 32. cikk 3. pontjában meghatározott esetekben alkalmazandónak kell tekinteni, úgy a másodfokú bíróságnak figyelemmel kellett volna lennie a Ptk. 326. § (2) bekezdésére is. A per adataiból kitűnik, hogy a vele szemben érvényesített kártérítési igény mértékéről a felperes legkorábban 2014. július 15-én értesülhetett, amikor megkapta a 2014. július 15-én kiállított kárszámlát. Ezt megelőzően nem volt abban a helyzetben, hogy a kár pontos mértékét ismerje, így annak érvényesítésére menthető okból nem volt lehetősége. Az elévülés ennek megfelelően 2013. szeptember 6-tól 2014. július 15-ig a Ptk. 326. § (2) bekezdése alapján, míg 2014. július 15-től az írásbeli felszólamlásra tekintettel a CMR 32. cikk 2. pontja alapján szünetelt. A szünetelés az alperesi elutasítás felperessel történt közlésének bizonyítottsága hiányában nem szűnt meg.

[27] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

[28] A Pp. 270. § (2) bekezdése a jogerős ítélet felülvizsgálatát jogszabálysértés esetén teszi lehetővé. A Kúria a Pp. 275. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően eljárva a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát csak a felülvizsgálati kérelem és ellenkérelemkeretei között vizsgálhatja.

[29] A felperes a rendkívüli perorvoslatát megalapozó jogsértést abban határozta meg, hogy a másodfokú bíróság tévesen értelmezte a CMR felelősségi alakzatait és a felszólamlás jogintézménnyel kapcsolatos szabályait.

[30] A CMR 32. cikk 2. pontja alapján az írásbeli felszólamlás szünetelteti az elévülési időt, mégpedig addig a napig, amelyen a fuvarozó a felszólamlást írásban elutasítja, és az ahhoz csatolt okmányokat visszaküldi. A 2. pont azt is tartalmazza, hogy a felszólamlás vagy az arra adott válasz átvételét, valamint az okmányok visszaküldését az a fél tartozik bizonyítani, aki erre hivatkozik. A felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság e rendelkezéseket tévesen értelmezte. A CMR-ben foglaltaknak megfelelően abból indult ki, hogy a felszólamlásra adott írásbeli elutasítás, valamint az ahhoz csatolt okmányok visszaküldését az alperes tartozott bizonyítani és a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelően vette figyelembe, hogy a bizonyítás esetleges sikertelenségét a bizonyításra köteles fél terhére kell értékelni. A bizonyítás eredményét a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján mérlegelve állapította meg a felszólamlás elutasításának tényét.

[31] A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal ellentétben a másodfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett. A jogerős ítélet indokolása ugyanis tartalmaz, hogy mely peradatok alapján ítélte a másodfokú bíróság bizonyítottnak az elutasítás átvételének tényét, az átvétel időpontját pedig a postai kézbesítésre vonatkozó köztudomás alapján állapította meg. A másodfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 3. § (5) bekezdésében foglaltakat sem, mert a jelen perben a bíróság nem volt alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához kötve. A felperes álláspontjával szemben a CMR 32. cikke nem rendelkezik e tekintetben másként, szabályt csupán a bizonyítási kötelezettségre tartalmaz, egyébként a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglaltakkal egyezően.

[32] A másodfokú bíróság az igazolt postai feladás ténye mellett azt a peradatot értékelve állapította meg tényként a felszólamlás írásbeli elutasítását és az ahhoz csatolt okmányok visszaküldését, hogy a felperes nem csatolt a kérdéses időpontban részére feladott más tartalmú alperesi küldeményt, és az alperes 2014 augusztusi levele nem cáfolta a 2014. július 18-i elutasításra vonatkozó tényállítást.

[33] A Pp. 206. § (1) bekezdése alapján a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el. E jogszabály alapján mérlegelés alá vonja a bizonyítás eredményén kívül a tárgyalás egész anyagát és mindezek együttes értékelésével állapítja meg a tényállást. A felülvizsgálati eljárásban az eljárás rendkívüli perorvoslati jellege miatt nincs helye a bizonyítás eredménye (újra)értékelésének. A Kúria vizsgálati jogköre csak arra terjed ki, hogy az ügyben eljáró bíróságok a mérlegelés körébe vont adatok és bizonyítékok megállapítása és azok egybevetése során nem jutottak-e nyilvánvalóan helytelen és okszerűtlen következtetésre (BH1996. 506.).

[34] A felülvizsgálati kérelemben a felperes alappal hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság a tényállás megállapítása során hiányosan vette figyelembe a peradatokat. A felperes felelősségben tartó levelei, fizetési felszólításai, e-mailes tudakozódásai láncolatából ugyanis arra lehetett következtetni, hogy nem kapott választ a felszólamlására. Tévesen hivatkozott

ugyanakkor a felperes arra, hogy az alperes részéről nem történt tényállítás a felszólamlás mellékleteinek visszaküldésére és e körben az alperes bizonyítékot sem csatolt. Az alperes a 2.G.40.647/2016/18. számú jegyzőkönyv 5. oldalán rögzítettek szerint az elsőfokú tárgyaláson előadta, hogy a felperestől kapott mindkét kárszámlát visszaküldte, a második kárszámla visszaküldésére utalást tartalmaz a 2014. szeptember 19-én kelt levele, amelyet a per irataihoz csatolt. Okirati bizonyítékot az alperes arra vonatkozóan nem terjesztett elő, hogy a levelei megérkeztek a felpereshez.

[35] A Kúria rámutat arra a további peradatra, amely szerint az alperes a 2014 augusztusi levelében nem hivatkozott arra, hogy korábban már elutasította a felszólamlást és a hozzá tartozó kárszámlát visszaküldte. A 2018. február 9-i elsőfokú tárgyaláson e levél „enyhébb hangvételét” azzal magyarázta, hogy a felperes beszámításától tartott, illetve attól, hogy nem kap tőle munkát. E magyarázattal azonban nincs összhangban az az állítása, amely szerint korábban már egyértelműen elutasította a felszólamlást. A korábbi elutasításra és a számla visszaküldésére az alperes a 2014. szeptember 19-i levelében sem hivatkozott.

[36] A másodfokú bíróság által figyelembe vett peradatokból nem lehet okszerűen következtetni arra, hogy a felszólamlás elutasítása megérkezett az alpereshez, mert ha nem történt részére postai kézbesítés, a felperes kézbesített küldeményt sem csatolhatott. A felülvizsgálati kérelmében alappal hivatkozott arra, hogy a kézbesítés bizonyítottságának hiányában nem kellett ellenbizonyítással élnie arra vonatkozóan, hogy milyen más tartalmú levél érkezett hozzá. A bizonyítási teher nem fordult át, mert a peradatok nem támasztották alá, hanem cáfolták az alperesnek azt az állítását, miszerint közölte a felperessel a felszólamlás elutasítását. Mindezek okot adtak a bizonyítás eredményének felülmérlegelésére.

[37] A Kúria a felülmérlegelés eredményeként azt állapította meg, hogy az alperes nem bizonyította a felszólamlás írásbeli elutasítását, és az ahhoz csatolt okmányokat visszaküldését. Nem volt ezért megállapítható, hogy már az európai fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem előterjesztése előtt megszűnt az elévülési idő szünetelése.

[38] A perben nem volt vitás, hogy a felperes az elévülési idő kezdetétől számított egy éven belül élt felszólamlással, amely az elévülési időt szüneteltette. A szünetelés megszüntetését az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem bizonyította. A felperes ezért a másodfokú bíróság álláspontjával ellentétben a követelését az elévülési időn belül érvényesítette bírósági úton.

[39] Miután a Kúria azt állapította meg, hogy a felperes követelése a szigorú, egyéves igényérvényesítési határidőt figyelembe véve sem évült el, a hároméves elévülési idő kérdésével, így az esetlegese szándékos vagy azzal egyenértékű súlyosan gondatlan magatartás minősítésével sem foglalkozott.

[40] A Kúria mindezekre figyelemmel a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és az ügyben eljáró másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

[41] Az új eljárás során a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kell a fellebbezés azon hivatkozásait is, amelyeket az eltérő jogi álláspontja folytán eddig nem vizsgált, és ennek eredményeként kell az ügyben új határozatot hoznia.

Az alkalmazott jogszabályok

1971. évi 3. törvényerejű rendelettel kihirdetett Egyezmény a Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről (CMR) 32. cikk

1952. évi III. törvény 3. § (3), (5) bekezdés, 164. § (1) bekezdés, 206. § (1) bekezdés

A döntés elvi tartalma

Az írásbeli felszólamlás az elévülési időt addig a napig szünetelteti, amelyen a fuvarozó a felszólamlást írásban elutasítja és az ahhoz csatolt okmányokat visszaküldi. Az írásbeli felszólamlás elutasításának átvételét, valamint az okmányok visszaküldését az erre hivatkozó fél bizonyítani köteles.

Záró rész

[42] A hatályon kívül helyezésre tekintettel a Kúria a felek felülvizsgálati eljárási költségét a Pp. 275. § (5) bekezdése alapján csak megállapította, annak viseléséről az új határozatot hozó bíróság dönt. A Kúria a feleket képviselő ügyvédek munkadíjáról a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján határozott. A felperes felülvizsgálati eljárási költsége az ügyvédi munkadíj mellett a megfizetett 931.600 forint felülvizsgálati eljárási illetéket is tartalmazza.

[43] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson bírálta el.

[44] A végzése ellen a Pp. 271. § (1) bekezdés *e)* pontjára figyelemmel nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2022. május 26.

Dr. Bartal Géza s.k. a tanács elnöke, dr. Magosi Szilvia s.k. előadó bíró, dr. Puskás Péter s.k. bíró